

Медленно са движеше този тренъ въ живата, дълбоко-чувствующата и тъй свѣтло съумѣвшата да изрази своята горестъ тѣлна... На едно мѣсто, повече отъ четире-стотинъ селяни стояхъ съ зелени вѣтви въ рѣцѣ, и тихото имъ шумоленне отдалчъ са показваше шумоленне на невидими крила въ въздухътъ... Слѣдующето село, така сѣщо, цѣлото са спуенѣло до желѣзницата и когато съглѣда нашиятъ тренъ съ траурний вагонъ напръдъ, всѣхнитъ, като единъ чловѣкъ, паднахъ на колѣнѣе. Само единтъ хоругви величественно са развѣвахъ надъ тѣхъ, и стариятъ гласъ на священникътъ са носяше въ синята височина, съ молба да го упокои, този легендаренъ юнакъ и народенъ любимецъ, съ святихътъ... Далечнитъ отъ станцията села, събрали са до самитъ релси, и понеже тукъ тренътъ не са спираше, то тѣ почнувахъ своитъ литии, при вижданieto му, и свършвахъ, когато ний вече ги оставяхме назадъ. Но край другитъ тренове са носяше бързо, като само показваше на молящитъ са въ отворената отстрани врата на вагонътъ, покритиятъ съ софъ и безчисленни вѣнци гробъ съ стоящитъ по кюшетата му дежурни... И до сега смутенно ми са чува този нажаленъ, стихияенъ, еднообразенъ ритмъ на молитвитъ които наскоро са повтаряхъ, наскоро за това, че по нѣкога тренътъ са движеше по-скоро и священникътъ свършваше панихидата, като вече отдалечъ благославяше прахътъ на Скобелева... Смутенно ми са прѣдставлява всѣката тази стихийна, еднообразна земска сила, която са е отдѣлила отъ работата за да са поклони за послѣденъ пѣхъ на свойтъ земний богатырь.... Прѣзъ ноцъта тя бѣше тиха до Рязани, даже легкиятъ вѣтрецъ, който вѣеше деня, заспалъ; по нѣкога напръдъ горяхъ стотини огневе; това бѣхъ селянитъ които излизахъ съ свѣщи и ги запалвахъ да чакатъ тренътъ... Селото Расколничье излѣзло безъ поповетъ, но пѣяхъ своитъ химни, на които печалниятъ напѣвъ дълго са носяше въ въздухътъ.

Въ нашиятъ тренъ бѣше Чарлзъ Марвинъ, корреспондентиятъ на английскитъ вѣстници... Той бѣше поразенъ.

— Това нѣщо и у насъ било би невъзможно... повтаряше той.

И въ навѣчернето кой би повѣрвалъ на подобно нѣщо...

Въ Рязанъ цѣлата станция бѣше покрита отъ народъ... Полицията усърдно работяше съ лакети и юмруци... Но